

„Panasz” — magunkra

Ismét volt egy szakest a főiskolán. Ez alkalommal a magyarosok csinálták, résztvett rajta főigazgatónk és az érintett taniszékek tanárai is.

A műsor elég hangulatosra sikerült, de ezt a jó hangulatot kicsit megkeserítette egy-két későbbi mozzanat. Erre a napra (legalábbis mi úgy terveztük) mienk lett volna a klub, nekünk szólt volna a disco-program.

Ne higgye senki, hogy önzésből, vagy hivalkodásból gondoltuk ki így a dolgot, csakis azért, mert egyrészt szakestek alkalmával ez így szokás, másrészt pedig jó lett volna végre, ha egyszer együtt vannak a magyar szakosok valamennyi évfolyamról.

Ringbeszállás?

Szóval ebből a zártkörű szakestből nem lett semmi! Befejeztük a műsort az irodalmi előadásban és megkíséreltünk bejutni a klubba. Sokak számára ez valóban csak kísérlet maradt. Álldogálhattak (kezükből a tag-sággal) a zárt ajtó előtt és kedvükre átkozhatták az éppen eszükbe jutókat.

Szerencsére ezalatt kivételesen nem a klub vezetőségét kell érteni, hiszen a zártkörű bulikat a szervezők saját felelősségükre csinálják. Mintha itt eb-

ből a felelősségvállalásból egy kicsit kevés lett volna!

Nem mentünk le időben, hogy helyet biztosítsunk a klubban, egy-két dolog megbeszélése alól pedig önkényesen felmentettük a klub megbízott vezetőit.

És hogy kik voltak a klubban? Hát mindenki, akik még délután és koraste — tagsági nélkül — bement. Ekkorra már teljesen hatástalan és értelmetlen volt az a felhívás, hogy most pedig távozzanak a nem magyar szakosok.

Közben a tánc elkezdődött és az „ajtónálló” (két másodéves hallgató) elsőprése után „rosztálatlanul” áradtak befelé a kintrekedtek.

A klub tervezői annak idején úgy számítottak, hogy csak addig mennek be az emberek, amíg legalább levegőből van elég. De nem! Az oxigénhiány nem akadály, míg egy gombostűnyi hely is van a talpak alatt, sőt ez a helyiség alkalmanként ringnek is felhasználható, mint egy mellékelt epizód ezt bebizonyította (sajnos elég kínos, hogy efféle dolgokat kell szellőztetnünk az új klubunkról, de a hasonló alapvető problémák azt hiszem másutt is előfordulnak és talán változhat a helyzet, ha ilyen esetek ellen szót emelünk).

A zavart csak növelte, hogy fiú-rendezőkh sehol se voltak (Szervezés, oh!!!)

Elhagyott szemézbánya?

Amikor a bulinak vége lett, a három helyiség (búfé, társalgó, „tánc terem”) leginkább egy elhagyott szemézbányára hasonlított. Üvegcserepek, csikkek, kétes eredetű hulladékok hegyvonalatai díszlettek mindenhol.

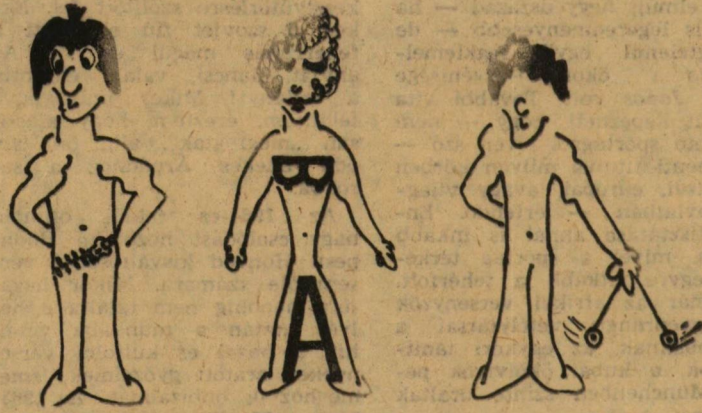
Vajh mi lehet az a tényező, ami ilyen gátlástalan magafelejtésre készíti a kikapcsolódni vágyó hallgatókat? Ősi rombolási vágy? Nyomott hangulat? Nem hiszem, és viselkedésüket éppen ezért nem értem! Úgy érzem, nem idealizmus olyat feltelezni a szegedi egyetemistákról, hogy emberhez méltó körülmények között is tudnak szórakozni!

Alapvetően talán a helyhiány a problémánk. Ezen futnak zátonyra legjobb elképzeléseink, rendezvényeink értékei. Am, egy kevés józansággal befoltozhatnánk a kis hely okozta nagy hiányosságokat.

S ha mondjuk, a díszterem alatti levéltárból is kaphatnánk egy darabkát „klubkiegészítőknek”, vagy éppen nagyobb bejutási lehetőségünk lenne a város egyetemi klubjaiba, nem kellene hasonlóan „panaszkodnunk”.

KURCZ KLÁRA

BETEGEK:

Sebészeknek — Nőgyógyászoknak — Szemészeknek.
(Rauzs József karikatúrái)

Ahol az a jelszó: utánunk!

A TTK negyedik évfolyam matematika-fizika szakos KISZ-alapszervezete a novemberi ünnep alkalmából a KISZ KB dícsérő oklevelét kapta. Ennek apropóján jött létre a beszélgetés az alapszervezet néhány tagja között, s köztém, amikor arról érdeklődtem; mivel érdekeltek ki ezt a kitüntetést. A beszélgetésre többen eljöttek, mint vártam volna, és első mondataikban szabadkozott; nekik tegyem fel a kérdést, inkább az adományozó szerv képviselőinek. Aztán körülbelül egyórás kérdés-közelem alatt kiderült, hogy minden álszerénység nélkül, sőt önkritikusan és kritikusan tudnak szólni az ifjúsági mozgalom jelenlegi helyzetéről.

A beszélgetés szószólója Takács Andor, a KISZ-titkár volt, de a többiek sem takargatták véleményüket, mindahányan bele-beleszóltak. „Az utóbbi időszakban elvégeztünk néhány látványos munkát, amilyen például a röszelei óvoda építése volt. Fontos feladatot vállaltunk az ottani általános iskola patronálásával, igaz, ez a munka kezdeti stádiumában van. Egyrészt V—VIII. osztályosokat korrepetálunk, másrészt pedig szakköröket vezetünk. 12 egyetemistát kértek, a miénk közül 24-en jelentkeztek. Alapszervezetünk létszáma: 37. Azt is tervezzük, hogy egyszer-egyszer behozzuk a gyerekeket ide Szedre, és megmutatjuk nekik a fizikai, a kémiai intézetet. A segítségnek számos formáját nyújthatunk amikor nem rádiót, tévét kérnek a tanyasi kisiskolák sokszor táblát, térképet, szemléltető anyagot. A társadalmi munkában brigádjaink tavaly is az elsők között voltak, az idei őszön is a legmagasabb átlagkeresettel jelezhető teljesítményt nyújtották” — mondta a titkár.

A klub építésénél is jelesül szorgoskodtak, külön kitüntetés képpen állandó belépő jutott a kiváló klubépítőnek. Kiemelkedő aktivitásról tanúskodnak a sportesemények is, kosárlabda-, focil-, kézilabda-csapatokban, a kari válogatottak között játszanak többen az alapszervezetből. A kulturális munka területén is sokat végeznek, kezdve a tárlat-látogatásokkal (rendszeresen járnak a vásárhelyi tárlatra), kirándulás, műsorszervezés és szereplés kerül a felsorolásba. Szép számmal váltottak bérleteket, kezdeményezői voltak az egyetemi bridsz-klub beindításának, Pestre is járnak színházba — stoppal. Tanulmányi kiránduláson szoros kapcsolatot alakítottak ki a soproni erdészeti egyetem hallgatóival. Egyetemi színpaduk külön a szegedieknek, humoros műsort adott, megmutatták a klubjukat, a fűvészkertet. Minden egyes alapszervezeti gyűlésen 10—15

percet politikai események megbeszélésére fordítanak, ezenkívül persze időnként meghívott előadók aktuális kérdésekről (például a vallásosságról, az árrendszerről) tartanak előadást. A JATE klub-beli havonként jelentkező kulturális sorozaton rendszeresen megjelennek a IV. éves matematika-fizika szakosok.

Korántsem soroltam fel munkájuk minden területét, formáját, csupán érzékeltetni akartam, hogy tevékenységük milyen széles körű, mégis úgy érzik, a kitüntetést elsősorban a fentiekben említett két legfontosabb munkájukért kapták. Ezzel kapcsolatban elmondták, hogy zavarba hozta őket a dícséret, végeredményben csak egy napot dolgoztak ott, nem akarnak ünneprontók lenni, de úgy érzik, „ott fent” szeretnek dicsérni. A tanácselnök és az iskolaigazgató köszönetét igazán megérdemelték — tették hozzá. Ahogy elmondták, tulajdonképpen nincs az egyetemen olyan alapszervezet, amelyik igazán érdemes a kitüntetésre. (A másik két kar javaslatot sem tudott tenni!) Azt mindenesetre elismerték, hogy lendületben van a gárda. Az összes többi alapszervezet viszont körülbelül egy szinten van, jórészt — ez mindenki előtt ismert — „holtpontra” van. Nekik sikerült kimozdulni az átlagszíntről. Ilyen szempontból mindenképpen méltók a dícséretre. De nekik is sok még a tennivalójuk. A követelményrendszer alapján történő értékelésben még nem voltak elég határozottak, de mertek már három hallgatónak írásbeli figyelemztetést adni.

Amikor módszereikről kérdeztem őket, az egyik lány ezt mondta: „Nem azt mondjuk, hogy előre, hanem: utánunk!” Akik jogosan és igazságosan felelősködni tudnak, azok akár szembe is dicsérhetik egymást, ahogy a titkárukkal tették. Elismerik, sok függ a vezetők egyéniségétől, a vezetés módszereitől. A vezetés mindig személyekhez szól, nem „a tömeghez”. A követelményrendszer is az egyes embert keresi meg, akár a kívánalmakkal, akár az értékeléssel. Előnyös például, hogy sokan laknak együtt a kollégiumokban az alapszervezet tagjai közül, ez is segíti a szervezést. A héttagú vezetőségnek jó a kapcsolata a felsőbb vezetéssel is. Sokat köszönhetnek az évfolyam felelősüknek.

Amikor munkájuk végső céljáról érdeklődtem, kicsit értetlenül néztek rám, majd magától értetődően kifejtették: sportolni, szórakozni, kulturálódni önmagában is jó, jó az a lelkesedés, ami a közös tevékenység résztvevőit vezeti, másrészt a hivatásukra való felkészülésnek tekintik a KISZ-munka számos formáját.

CSOKONAI ATTILA

Klubprogram

A JATE KISZ-klubjának programjából ajánljuk:

November 24. 23 óra: „Körmenet a boldogságról” Csernák Árpád színművész előadójestje.

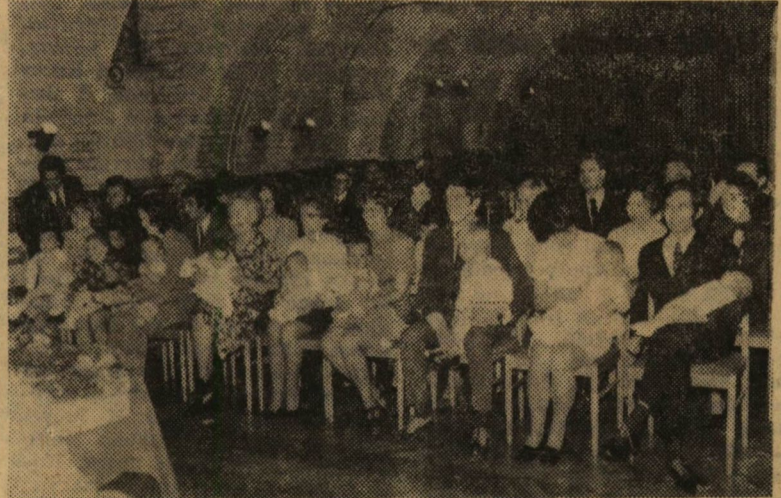
November 25. 19 óra: Jazz klub

November 26. 22 óra: „Esti muzsika” Mozart: Figaró házassága (opera keresztmetszet) a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola hallgatóinak előadása.

November 30. 22 óra: Csokonai Viléz Mihály: Dorottya, a MINERVA Színpad vendégjátéka.

December 1. 20 óra: Szkok István festőművész kiállításának megnyitása.

December 2. 19 óra: „GYÖP-RUGI”

Névadó ünnepséget rendeztek november 3-án a József Attila Tudományegyetem KISZ-klubjában. A Természettudományi Kar oktatóinak és dolgozóinak ünnepélyesen nevet kapó kisgyermekait — Czombos Tamást, Herczeg Tamást, Jáky Nórát, Novák Pétert, Péter Zoltánt, Raskó Zoltánt, Somlai Valériát, Tóth Gergelyt, Zalotai Bálintot —, szüleit és névadószüleit az egyetemi és a kari szervezeti bizottság nevében dr. Harangozó József és dr. Tóvisfalvi Bálint köszöntötte és ajándékozta meg. (Fotó: Ruzsakai Károly)

HEFÜLA karikatúrái

Megy a vonal vándorútra... stb. stb. és ki tudja mi lesz belőle? Talán sokan emlékeznek még a legutóbbi KI MIT TUD Kiskatonájára, Hegyi Füstös Lászlóra, aki papíron megtalálta többek között a század régen-várt csodabogarát, a „békeharcos tankot”, mindössze néhány másodperc alatt, évekig húzódo leszerelési konferenciák nélkül. Kelléktára csupán egy ív papír, egy darabka szén, meg a múltó pillanat volt.

Később produkált egy egészen más „műfajt”, az e lap hasábjairól ismert TIPOLEXIKON-t, a sűrítés, tömörítés sajátos válfaját, amit csak nagyon hosszan tudok meghatározni, valahogy így: a fogalom írásos jele a szó, ennek pedig Hefüla tipolexikonja. Ide is akartam kilyukadni, a sűrítéshez, tömörítéshez, az egyszerűséghez a JATE-klubban látható kiállítás aprójából. Az ötletgazdagságon kívül ezek a legjellemzőbb munkáira. Képekben gondolkodik, ragyogó formai ötletei vannak és hozzá kell tenni, sohasem

öncélúan, rajzban nem ismer lehetlent. Nem csupán nevetett-ni akar, hanem rábreszteni, sokszor a legképtelenebb eszközökkel.

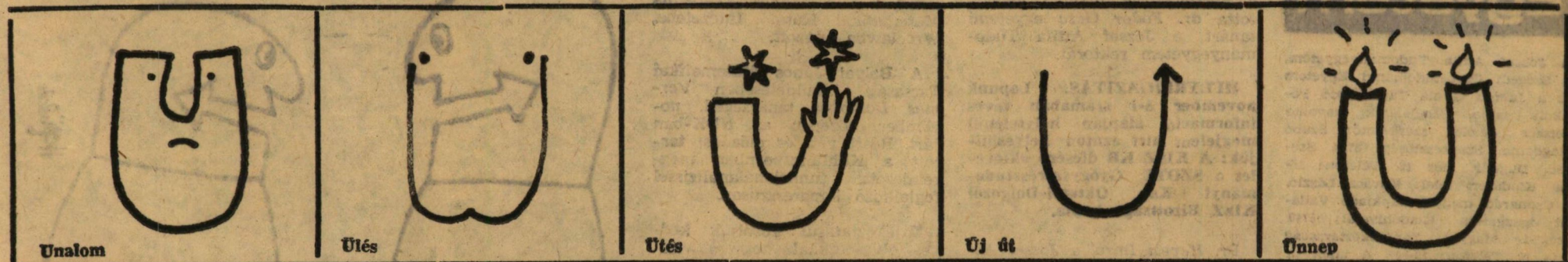
Karikatúrái önálló egységek, megértésükhöz nincs szükség semmilyen segédeszközre, magyarázó szövegre, csak a rajz beszél, öntörvényűen, más formában kifejezhetetlen módon. Likvidálta a rajz impotenciáját okozó bő lére eresztett, izzadszagú humorral hígított szövegeket, a torzszülött rajzos-szöveges karikatúrákat. Ezekkel szemben ő a lényegre koncentrált, így egyetlen tollvonással többet tud mondani például a vita sajátosságairól, mint a legszükszavúbb lexikon, vagy bámulatos éleslátással a szabadtéri játékok legnagyobb hibájáról szól hosszszas fejtegetés helyett a legegyszerűbben. Meghökkenőt, abszurd asszociációs társításait nem az a célja, hogy nevetésben oldja fel bennünk a befogadás feszültségét, hanem ennél sokkal nagyobb szerepet szán a humor-

nak: ez az a kiskapu, amelyen utat talál hozzánk, s úgy mellékesen becsempész egy kis nevelő szándékot, csipetnyi filozófiát, no meg politikát is. Tartalmas szórakoztat.

Jó úton jár és ami a legfontosabb, a sajátját tapossa. Lehet, hogy némelyik ötletében, vagy rajzai megformálásában itt-ott az elődeire is gondolunk — nem hiszem, hogy ez hiba lenne — stílusának önálló karakteres vonásai és főleg erényei már körvonalozódtak. Karikatúráinak találása nagyon kulturált és érett. Találói ötlet, hogy a rajzok egy tekercs papírra mintegy futószalagra, vagy filmszalagra készültek, így szépen összeáll az ötletek mozaikjából alkotójuk világa, egyéni hangja. Ki-ki tovább alkothatja a rajzokat a papíron, hozzáfűzheti, odairhatja, rárajzolhatja véleményét — joggal, mert Hefüla karikatúrái rólunk szólnak, hozzánk, tetteinkben teljesednek ki és főleg értünk, az emberekért.

TÓTH ATTILA

TIPOLEXIKON (Hegyi Füstös László betűkarikatúrái)

Unalom

Ütés

Ütés

Új út

Ünnep